

- ๒ -

อันเป็นกรรมสิทธิ์ของนางกนกกาญจน์ มารดาจำเลย ซึ่งได้มาโดยการซื้อที่ดินพร้อมอาคารเกิดเหตุจากนายพันธุ์เทพ เมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ตามสำเนาโฉนดที่ดิน ๒ ฉบับ เอกสารหมาย ล.๑๔ และ ล.๑๕ อาคารเกิดเหตุตั้งอยู่ในเขตบังคับใช้พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๓๔ ตามสำเนาพระราชกฤษฎีกาเอกสารหมาย จ.๑๒ พนักงานสอบสวน แจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยเมื่อวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๗ จำเลยให้การปฏิเสธ ตามบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาเอกสารหมาย จ.๔ ปัญหาต้องวินิจฉัยมีว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ โจทก์มีนางพิชญา และนายอรรถกรณม์ เบิกความทำนองเดียวกันว่าเมื่อประมาณปลายปี ๒๕๕๖ จำเลยปรึกษานายอรรถกรณม์เกี่ยวกับการต่อเติมอาคารเกิดเหตุ นายอรรถกรณม์ปรึกษานางพิชญาแล้วแจ้งจำเลยว่าไม่สามารถกระทำได้ เนื่องจากจะทำให้ส่วนที่ต่อเติมรุกล้ำทางสาธารณะจากนั้นประมาณ ๑ เดือนนางพิชญาได้รับคำสั่งจากนายกเทศมนตรีตำบลเมืองซูซันท์ให้ไปตรวจสอบอาคารเกิดเหตุเนื่องจากการร้องเรียนว่ามีการต่อเติมกันสอดรุกล้ำทางสาธารณะ เมื่อไปถึงพบว่าอาคารเกิดเหตุเป็นอาคารพาณิชย์สองชั้น มีคณงานกำลังก่อสร้างกันสอด สอบถามได้ความว่าจำเลยให้ดำเนินการก่อสร้าง และหากก่อสร้างเสร็จกันสอดจะยื่นออกมาจากตัวอาคารรุกล้ำทางสาธารณะภายในตลาดสดเทศบาล ๒ นายอรรถกรณม์แจ้งจำเลยให้ไปพบที่สำนักงานเทศบาลตำบลเมืองซูซันท์ และได้แจ้งให้หยุดการต่อเติมและรื้อถอนส่วนที่ต่อเติมออกไปจากทางสาธารณะ จำเลยขอระยะเวลาดำเนินการประมาณ ๑ เดือน เนื่องจากขณะนั้นเป็นช่วงวันหยุด เมื่อพ้นกำหนดดังกล่าวนางพิชญาได้รับคำสั่งจากนายกเทศมนตรีตำบลเมืองซูซันท์ให้ตรวจสอบอาคารเกิดเหตุอีกครั้ง เนื่องจากได้รับการร้องเรียนจากประชาชนว่าอาคารดังกล่าวยังมีการก่อสร้างรุกล้ำทางสาธารณะ เมื่อไปตรวจสอบพบว่ามีการต่อเติมกันสอดจนเสร็จสมบูรณ์ทั้งมีการต่อเติมผนังตามภาพถ่ายหมาย จ.๓ จึงแจ้งให้จำเลยเข้าไปพบที่สำนักงานเทศบาลดังกล่าวอีกครั้ง หลังจากนั้นประมาณ ๑ สัปดาห์จำเลยและมารดาจำเลยเดินทางไปพบ นางพิชญาแจ้งให้จำเลยรื้อถอนส่วนที่ต่อเติม

- ๓ -

ออกแต่मारดาจำเลยแจ้งว่าส่วนที่ต่อเติมอยู่ในเขตโฉนดที่ดินของमारดาจำเลย นายกเทศมนตรีตำบลเมืองซูซันธุ์จึงมีหนังสือขอให้สำนักงานที่ดินจังหวัดศรีสะเกษ สาขาซูซันธุ์ รั้งวัดและจัดทำแผนที่พิพาท ปรากฏว่าส่วนที่ต่อเติมบางส่วนรุกล้ำ ทางสาธารณะตามหนังสือสำนักงานที่ดินจังหวัดศรีสะเกษ สาขาซูซันธุ์ เอกสาร หมายเลข จ.๑๑ นายกเทศมนตรีตำบลเมืองซูซันธุ์จึงมีคำสั่งที่ ๑/๒๕๕๗ สั่งให้จำเลย รื้อถอนอาคารเลขที่ ๕๑๓/๓ บางส่วนที่ยื่นล้ำเข้าไปในเขตทางสาธารณะให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน จำเลยยื่นอุทธรณ์คำสั่งต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์คณะกรรมการ ดังกล่าวพิจารณาแล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ แต่สำนักงานเทศบาลตำบลเมืองซูซันธุ์ แจ้งคณะกรรมการดังกล่าวขอชะลอการแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์เนื่องจากตรวจสอบ พบว่ามีการระบุเลขที่อาคารเกิดเหตุคลาดเคลื่อน นายกเทศมนตรีตำบลเมืองซูซันธุ์ ยกเลิกคำสั่งเดิมและออกคำสั่งใหม่เป็นคำสั่งที่ ๒/๒๕๕๗ ระบุเลขที่อาคารเกิดเหตุเป็น ๕๑๓/๓๔-๓๕ โดยให้จำเลยดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๔๕ วัน ตามสำเนาคำสั่ง เทศบาลตำบลเมืองซูซันธุ์เอกสารหมายเลข จ.๗ และสำเนาคำสั่งให้รื้อถอนอาคารเอกสาร หมายเลข จ.๘ และดำเนินการสั่งให้จำเลยทราบโดยการปิดไว้ที่อาคารตามภาพถ่ายหมายเลข จ.๓ แผ่นที่ ๑๗ ถึง ๒๐ แต่จนปัจจุบันจำเลยยังไม่รื้อถอนส่วนที่รุกล้ำมีนายพุฒิพัฒน์ เบิกความว่า หลังจากสำนักงานที่ดินดังกล่าวได้รับแจ้งจากสำนักงานเทศบาลตำบล เมืองซูซันธุ์ให้ออกไปรั้งวัดทางสาธารณะภายในตลาดสดเทศบาล ๒ ตำบลห้วยเหนือ อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดศรีสะเกษ นายพุฒิพัฒน์ได้นำหลักฐานการรั้งวัดเดิมและการรั้งวัด แบ่งแยกที่ดินข้างเคียงไปประกอบการรั้งวัด แต่เนื่องจากไม่พบหมุดโครงการรั้งวัดเดิม ทำให้ไม่สามารถรั้งวัดตามหลักฐานการรั้งวัดเดิมได้ จึงรั้งวัดทำแผนที่พิพาทโดยยึดโยงจาก หลักหมุดเดิมที่พบในบริเวณใกล้เคียงตามหลักวิชาการปรากฏว่า ส่วนที่ต่อเติมรุกล้ำ ทางสาธารณะตามแผนที่พิพาทเอกสารแผ่นที่ ๒ ของเอกสารหมายเลข จ.๑๑ ระหว่าง การรั้งวัดमारดาจำเลยคัดค้านการรั้งวัด นายพุฒิพัฒน์จึงบันทึกถ้อยคำไว้และมีร้อยตำรวจ เอกสุเทพ เบิกความว่าเทศบาลตำบลเมืองซูซันธุ์ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีจำเลย เนื่องจาก

- ๔ -

จำเลยก่อสร้างอาคารรุกล้ำทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต จึงเรียกจำเลยมาแจ้ง
ข้อกล่าวหาว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานทำให้เสียหายทำลาย
ทำให้เสื่อมค่าหรือทำให้ไร้ประโยชน์ ซึ่งทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ เข้าไป
ยึดถือครอบครองที่ดินของรัฐซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ร่วมกัน
ก่อสร้างตัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคาร โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน
ท้องถิ่นชั้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธ ตามบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาเอกสาร
หมาย จ.๔ เห็นว่า พยานโจทก์เบิกความสอดคล้องกันเป็นลำดับโดยไม่ปรากฏข้อพิรุช
และไม่ปรากฏว่ามีสาเหตุโกรธเคืองจำเลยมาก่อน ไม่มีเหตุให้ระวางสงสัยว่าพยานโจทก์
จะเบิกความปรักปรำกลั่นแกล้งให้จำเลยได้รับโทษ เชื่อว่าพยานโจทก์เบิกความไปตาม
ข้อเท็จจริงที่ตนได้รู้เห็นมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งพยานโจทก์ปากนายพุฒิพัฒน์ได้ความว่า
นายพุฒิพัฒน์ปฏิบัติหน้าที่เป็นช่างรังวัดมากกว่า ๒๐ ปี ย่อมมีความรู้ความชำนาญ
เกี่ยวกับการรังวัดที่ดิน และสังกัดหน่วยงานที่ไม่ได้มีข้อขัดแย้งกับจำเลย ไม่มีเหตุให้เชื่อว่า
นายพุฒิพัฒน์จัดทำแผนที่พิพาทให้ผิดไปจากความเป็นจริงและไม่เป็นตามหลักวิชาการ
เพราะไม่เช่นนั้นนายพุฒิพัฒน์อาจถูกดำเนินคดีทั้งทางแพ่งและทางอาญา และยัง
ปรากฏตามเอกสารในสำนวนลำดับที่ ๗๖/๑๖ ว่า ในการรังวัดทำแผนที่พิพาท
นายพุฒิพัฒน์ หาหลักเขตเก่าและหมุดโครงการรังวัดเดิมไม่พบจึงรังวัดทำแผนที่โดยวิธี
แผนที่ชั้น ๒ จากนั้นนำรูปแผนที่ใหม่ครอบรูปแผนที่เดิมได้รูปแผนที่เนื้อที่เท่าเดิม ซึ่งข้อนี้
จำเลยไม่ได้นำผู้เชี่ยวชาญมานำสืบหักล้างให้เห็นว่า วิธีดังกล่าวไม่ถูกต้องหรือไม่เป็นไป
ตามหลักวิชาการหรือไม่ อย่างไร และไม่ปรากฏว่าจำเลยได้ให้ช่างรังวัดอื่นดำเนินการ
รังวัดอีกครั้งเพื่อแสดงว่านายพุฒิพัฒน์ รังวัดไม่ถูกต้องอย่างไร ประกอบกับสำเนาโฉนด
ที่ดินเอกสารหมาย ล.๑๔ และ ล.๑๕ ที่ระบุเนื้อที่ในโฉนดที่ดินแต่ละฉบับตรงกับเนื้อที่
ของกรอบเส้นสีแดงในแผนที่พิพาทดังกล่าว ทั้งปรากฏต่อไปว่าตามภาพถ่ายประกอบ
สำนวนหมาย จ.๓ แผ่นที่ ๑ ถึง ๙ แผ่นที่ ๑๑ ภาพล่าง และแผ่นที่ ๑๒ ภาพล่าง บริเวณ
รอบอาคารเกิดเหตุเป็นทางเดินรถที่ประชาชนทั่วไปสามารถสัญจรไปมาได้โดยอิสระ

- ๕ -

ไม่ต้องขออนุญาตผู้ใด ดังนั้นทางดังกล่าวไม่ว่าจะอยู่ในเขตที่ดินของมารดาจำเลยหรือผู้ใด ทางดังกล่าวย่อมเป็นทางสาธารณะ อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันไม่มีผู้ใดมีสิทธิเข้ายึดถือครอบครองเพื่อประโยชน์ส่วนตน ส่วนที่จำเลยนำสืบในทำนองว่า การก่อสร้างอาคารเกิดเหตุต้องร่นระยะจากทางสาธารณะประมาณ ๓ ถึง ๖ เมตร แล้วแต่กรณีตามกฎหมายกระทรวง ฉบับที่ ๕๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคารพ.ศ. ๒๕๒๒ ข้อ ๔๑ บังคับใช้ปี ๒๕๔๗ เพื่อจะแสดงให้เห็นว่าแนวตัวอาคารเกิดเหตุถูกสร้างร่นระยะจากแนวเขตที่ดินของมารดาจำเลยอย่างน้อย ๓ เมตร เป็นเหตุให้ส่วนต่างๆที่ยื่นออกจากแนวตัวอาคารยังอยู่ในเขตที่ดินของมารดาจำเลย ไม่ได้รูล้ำทางสาธารณะนั้น กฎกระทรวงดังกล่าวบังคับให้ผู้สร้างต้องสร้างอาคารร่นระยะไปจากแนวกึ่งกลางถนนไม่ได้หมายความว่าต้องร่นแนวเขตที่ดินของตนเอง อาณาเขตที่ดินเดิมมีเท่าใดก็จะคงเดิม เพียงแต่เนื้อที่อาคารที่สร้างจะน้อยกว่าเนื้อที่ที่ดินเท่านั้น เมื่อปรากฏว่าเนื้อที่อาคารเกิดเหตุตามแผนที่พิพาทเท่ากับเนื้อที่ในโฉนดที่ดินทั้งสองฉบับ แสดงว่าไม่มีการร่นระยะการสร้างอาคารตามที่จำเลยอ้าง และยังปรากฏตามสำเนาหนังสือสัญญาขายที่ดินเอกสารหมายเลข ล.๒ แผ่นที่ ๑ ว่า ขณะคู่สัญญาทำสัญญาซื้อขายที่ดินกันเมื่อวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๓๔ บนที่ดินดังกล่าวไม่มีสิ่งปลูกสร้าง และปรากฏตามสำเนาหนังสือสัญญาขายที่ดินเอกสารหมายเลข ล.๒ แผ่นที่ ๒ ว่า ขณะคู่สัญญาทำสัญญาซื้อขายที่ดินกันเมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ บนที่ดินดังกล่าวมีสิ่งปลูกสร้างที่ถูกสร้างมาประมาณ ๑๓ ปี แสดงว่าอาคารเกิดเหตุน่าจะถูกสร้างขึ้นประมาณปี ๒๕๓๔ แม้อาจจะเป็นเวลาที่พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ใช้บังคับในเขตพื้นที่ที่เกิดเหตุแล้วก็ตาม แต่ก็เป็นเวลาก่อนปี ๒๕๔๗ อันเป็นปีที่ กฎกระทรวงดังกล่าวใช้บังคับ ระหว่างปี ๒๕๒๒ ถึงปี ๒๕๔๗ ไม่มีกฎหมายอื่นที่บังคับให้กระทำเช่นนั้น การสร้างอาคารดังกล่าวจึงไม่ถูกบังคับให้ต้องร่นระยะจากแนวกึ่งกลางถนนสาธารณะซึ่งตามปกติคนทั่วไปน่าจะสร้างอาคารให้เต็มเนื้อที่ที่สามารถสร้างได้ เพื่อจะได้ใช้ประโยชน์ ได้เต็มที่ไม่น่าเชื่อว่าผู้สร้างอาคารเกิดเหตุ

- ๖ -

จะร่นระยะแนวตัวอาคารจากแนวกึ่งกลางถนนสาธารณะ ตามกฎกระทรวงดังกล่าว
ทั้งที่ไม่กฎหมายบังคับให้กระทำเช่นนั้นขณะก่อสร้างอันจะทำให้พื้นที่ใช้ประโยชน์น้อยลง
ผู้สร้างอาคารน่าจะสร้างอาคารเกิดเหตุตามแนวเขตที่ดินของตนและที่จำเลยนำสืบว่า
รูปแผนที่ในโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๗๐ เลขที่ดิน ๖๗๒ (เดิม ๒๒) ไม่ปรากฏทางสาธารณะ
ด้านทิศเหนือและทิศตะวันตก และโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๗๑ และ ๖๗๓ (เดิม ๒๓)
ไม่ปรากฏทางสาธารณะด้านทิศเหนือ นั้น ลำพังเพียงข้อเท็จจริงดังกล่าวยังไม่อาจยืนยัน
ได้ว่าที่เกิดเหตุไม่ใช่ทางสาธารณะ เพราะทางสาธารณะอาจมีได้โดยการใช้ และขณะออก
โฉนดที่ดินดังกล่าวอาจยังไม่มีทางสาธารณะก็ได้ อย่างไรก็ตามปรากฏข้อเท็จจริงว่า
เดิมที่ดินที่เกิดเหตุเป็นที่ดินแปลงใหญ่โฉนดที่ดินเลขที่ ๑๓๖ เลขที่ดิน ๓ ต่อมาถูก
แบ่งแยกเป็นที่ดินแปลงย่อยหลายแปลง และปรากฏต่อมาว่า ตามเอกสารในสำนวน
ลำดับที่ ๗๖/๒๓ หลักเขตที่ดินด้านทิศใต้ของที่ดินเลขที่ดิน ๖๗๒ (เดิม ๒๒) คือหลักเขต
หมายเลข ฅ. ๑๐๘๖ ตรงกับหมายเลขหลักเขตที่ดินเลขที่ดิน ๑๘ตามเอกสารในสำนวน
ลำดับที่ ๗๖/๘ ด้านหลัง จากนั้นหลังปี ๒๕๓๒ อันเป็นปีที่ออกโฉนดที่ดินแปลงเกิดเหตุ
มีการจดทะเบียนแบ่งหักเป็นทางสาธารณประโยชน์อีกหลายครั้ง ตามสำเนาสารบัญ
จดทะเบียนที่ดินเดิมเอกสารในสำนวนลำดับที่ ๗๖/๙ ถึง ๗๖/๑๔ ทำให้เห็นว่าที่ดิน
เลขที่ดิน ๖๗๒ อันเป็นส่วนหนึ่งของที่ตั้งอาคารเกิดเหตุ เป็นที่ดินที่ตั้งอยู่เป็นแปลง
สุดท้ายทางทิศตะวันตก และถัดออกไปเป็นทางสาธารณะ ทั้งด้านทิศเหนือก็เป็น
ทางสาธารณะซึ่งถูกแบ่งหักจากที่ดินแปลงใหญ่ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า สภาพที่เกิดเหตุ
เป็นไปตามแผนที่พิพาท โดยบริเวณในกรอบเส้นสีเขียวเนื้อที่ ๓๙ ตารางวา ที่ปรากฏใน
แผนที่พิพาทอยู่ในเขตทางสาธารณะที่ประชาชนใช้ร่วมกัน ทั้งอยู่นอกเขตโฉนดที่ดิน
ของมารดาจำเลย การกระทำของจำเลยที่ทำกันสาดและสร้างห้องเก็บของรुक้า
ทางสาธารณะเป็นการเข้ายึดถือครอบครองที่ดินของรัฐ อันเป็นความผิดตามประมวล
กฎหมายที่ดิน แม้จำเลยจะอ้างว่าจำเลยไม่ได้สร้างกันสาดและห้องเก็บของขึ้นใหม่
เพียงแต่นำวัสดุชนิดใหม่มาครอบตามแนวกันสาดเดิมและเพียงแต่ปรับปรุงห้องเก็บของ

- ๗ -

ตามขนาดพื้นที่เดิมเพื่อแสดงให้เห็นว่าจำเลยไม่มีเจตนากระทำความผิด แต่ปรากฏตามภาพถ่ายหมาย จ.๓ แผ่นที่ ๓ ถึงที่ ๖ ว่า กั้นสาดครอบทับเสาไฟฟ้าสาธารณะซึ่งตามปกติแล้วสิ่งก่อสร้างสาธารณะย่อมต้องอยู่ในที่สาธารณะเว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าของที่ดินโดยจำเลยไม่ได้นำสืบให้เห็นว่าเจ้าของที่ดินเดิมหรือมารดาจำเลยอนุญาตให้สร้างได้ทั้งสภาพที่เกิดเหตุเป็นถนนสาธารณะมีประชาชนและยานพาหนะสัญจรไปมา ลักษณะพื้นผิวที่เกิดเหตุเป็นลักษณะเดียวกับพื้นผิวถนนส่วนอื่นและบริเวณพื้นที่ที่ทำกั้นสาดและห้องเก็บของอยู่นอกแนวตัวอาคาร แสดงให้เห็นว่าจำเลยรู้หรือควรรู้อยู่แล้วว่ากั้นสาดและห้องเก็บของเดิมรุกล้ำถนนสาธารณะ การที่จำเลยปรับปรุงกั้นสาดใหม่ครอบกั้นสาดเดิมและปรับปรุงห้องเก็บของเดิมจึงเป็นการกระทำโดยมีเจตนาเข้ายึดถือครอบครองที่ของรัฐ การที่สิ่งก่อสร้างเดิมรุกล้ำที่สาธารณประโยชน์อยู่แล้วไม่เป็นเหตุให้จำเลยมีสิทธิกระทำการใดที่เป็นการรุกล้ำต่อไป ทั้งยังปรากฏอีกว่าการทำกั้นสาดใหม่ครอบของเดิมต้องทำโครงเหล็กยึดวัสดุยื่นล้ำออกไปจากแนวกั้นสาดเดิมตามภาพถ่ายหมาย ล.๗ ไม่ใช่แนวเดียวกับแนวกั้นสาดเดิม จำเลยจะอ้างว่าไม่มีเจตนากระทำความผิดไม่ได้ส่วนที่จำเลยอ้างว่าอาคารอื่นทำกั้นสาดล้ำออกมาในแนวเดียวกับแนวกั้นสาดของอาคารเกิดเหตุก็เป็นเรื่องที่เจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้องต้องตรวจสอบและดำเนินการตามกฎหมายต่อไปไม่ใช่ว่าผู้อื่นการทำผิดแล้วจำเลยจะกระทำผิดได้เช่นคนอื่น ไม่อาจอ้างให้ต้นพันผิดนอกจากนี้ การกระทำของจำเลยเป็นการตัดแปลงอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาตไม่ว่าการตัดแปลงนั้นจะไม่เป็นการเพิ่มน้ำหนักให้แก่โครงสร้างอาคารเกิดเหตุเกินร้อยละสิบ อันจะเป็นเหตุยกเว้นไม่ถือว่าเป็นการตัดแปลงตามกฎหมายกระทรวง ฉบับที่ ๑๑(พ.ศ.๒๕๒๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ข้อ ๑ (๓) ทำให้ไม่ต้องขออนุญาตต่อเจ้าพนักงานตามที่จำเลยอ้างหรือไม่ เนื่องจากกฎกระทรวงดังกล่าวเป็นการกำหนดหลักเกณฑ์การตัดแปลงอาคารที่อยู่ในเขตที่ดินของเอกชนเพื่อความปลอดภัยสาธารณะที่ต้องมีการกำกับดูแลไม่ให้เอกชนใช้สิทธิในทรัพย์สินของตนจนอาจก่อให้เกิดอันตราย

- ๘ -

ต่อผู้อื่น แตกต่างจากกรณีของจำเลยที่ก่อสร้างตัดแปลงกันสาดและห้องเก็บของรुकกล้าเข้าไปในที่สาธารณะซึ่งต้องปฏิบัติตามกฎกระทรวง ฉบับที่ ๕๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ข้อ ๔๐ กล่าวคือ จำเลยต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจหน้าที่ดูแลรักษาที่สาธารณะนั้น แต่ไม่ปรากฏว่า จำเลยได้รับอนุญาตจากนายกเทศมนตรีตำบลเมืองชุมชันธ์ ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานที่มีอำนาจหน้าที่ดูแลรักษาทางสาธารณะที่เกิดเหตุ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานตัดแปลงอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ อีกฐานหนึ่งนอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากสภาพกันสาดและห้องเก็บของตามภาพถ่ายหมายเลข จ.๓ ประกอบกับวัตถุประสงค์ของถนนสาธารณะภายในตลาดที่เป็นที่ชุมนุมคนและเป็นที่อยู่อาศัย นอกจากเพื่อประโยชน์ในการสัญจรของผู้อาศัยและประชาชนที่เข้ามาเพื่อซื้อของแล้ว ยังมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นทางสัญจรสำหรับพาหนะเข้าระงับเหตุและช่วยเหลือผู้ประสบภัยในกรณีที่เกิดเหตุเพลิงไหม้หรือสาธารณภัยอื่นได้โดยสะดวก และรวดเร็ว ทันท่วงที แต่การกระทำของจำเลยทำให้รถขนาดใหญ่ไม่สามารถแล่นบน ถนนดังกล่าวอย่างสะดวก อันเป็นเหตุให้ไม่สามารถเข้าถึงจุดเกิดเหตุได้อย่างทันท่วงที เป็นการกระทบต่อความปลอดภัยสาธารณะ ส่วนที่จำเลยอ้างว่าตามภาพถ่ายหมายเลข ล.๑๑ แสดงให้เห็นว่า กันสาดไม่ได้ทำให้ความสะดวกในการใช้ถนนสาธารณะลดน้อยลงเพราะรถยนต์บรรทุกของเทศบาลตำบลเมืองชุมชันธ์ยังสามารถใช้ถนนสาธารณะดังกล่าวได้นั้น แต่ในภาพถ่ายดังกล่าวก็แสดงให้เห็นเช่นกันว่าหลังคาของรถยนต์บรรทุกดังกล่าวเกือบถึงตัวกันสาด ดังนั้นหากเป็นรถที่มีขนาดใหญ่กว่า เช่น รถดับเพลิง มีความจำเป็นต้องแล่นขับผ่านถนนดังกล่าวด้วยความเร็วย่อมกระทำได้ยากและไม่สะดวก อาจทำให้การระงับสาธารณภัยหรือการช่วยเหลือล่าช้า การกระทำของจำเลยจึงเป็นการทำให้เสื่อมค่าซึ่งถนนสาธารณะดังกล่าวอันเป็นความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ตามประมวลกฎหมายอาญาอีกฐานหนึ่งด้วย

- ๙ -

พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๐ พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๒๑, ๖๕ วรรคหนึ่ง ประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๙ (๑), ๑๐๘ ทวิ วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ การกระทำของจำเลยเป็นการกระทำอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๐ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ จำคุก ๔ เดือน พิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว เห็นว่าจำเลยสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิศวกรรมโยธา จำเลยน่าจะมีความรู้เกี่ยวกับการก่อสร้าง ดัดแปลง และต่อเติมอาคาร เป็นอย่างดีว่า จะต้องกระทำด้วยความระมัดระวังไม่ให้กระทบประโยชน์และความปลอดภัยสาธารณะ แต่จำเลยกลับดัดแปลงอาคารเพื่อประโยชน์ส่วนตนโดยไม่คำนึงถึงผู้อื่น แม้จำเลยจะอ้างว่า ส่วนที่ดัดแปลงอยู่ในเขตที่ดินมารดาจำเลย แต่เมื่อเจ้าพนักงานแจ้งให้ทราบ และเจ้าหน้าที่ที่ดินได้รังวัดที่ดินจนปรากฏชัดว่าเนื้อที่ตามโฉนดที่ดินมารดาจำเลยเท่ากับอาณาเขตตัวอาคารเกิดเหตุเท่านั้นพื้นที่ที่จำเลยปรับปรุงมีเนื้อที่เกินออกไปจากเนื้อที่ดังกล่าว จำเลยก็ยังไม่รู้ถอนถือได้ว่าเป็นพฤติการณ์ร้ายแรง ไม่สำนึกถึงการกระทำของตนหากการลงโทษจะเป็นเยี่ยงอย่างต่อเจ้าของอาคารอื่นให้กระทำตามจนกระทบต่อประโยชน์สาธารณะโดยรวม จึงเห็นควรไม่รอกการลงโทษ.

นายเอกदनัย เตชะจงจินตนา

นางสาวพิชาณี สัมภาเงิน